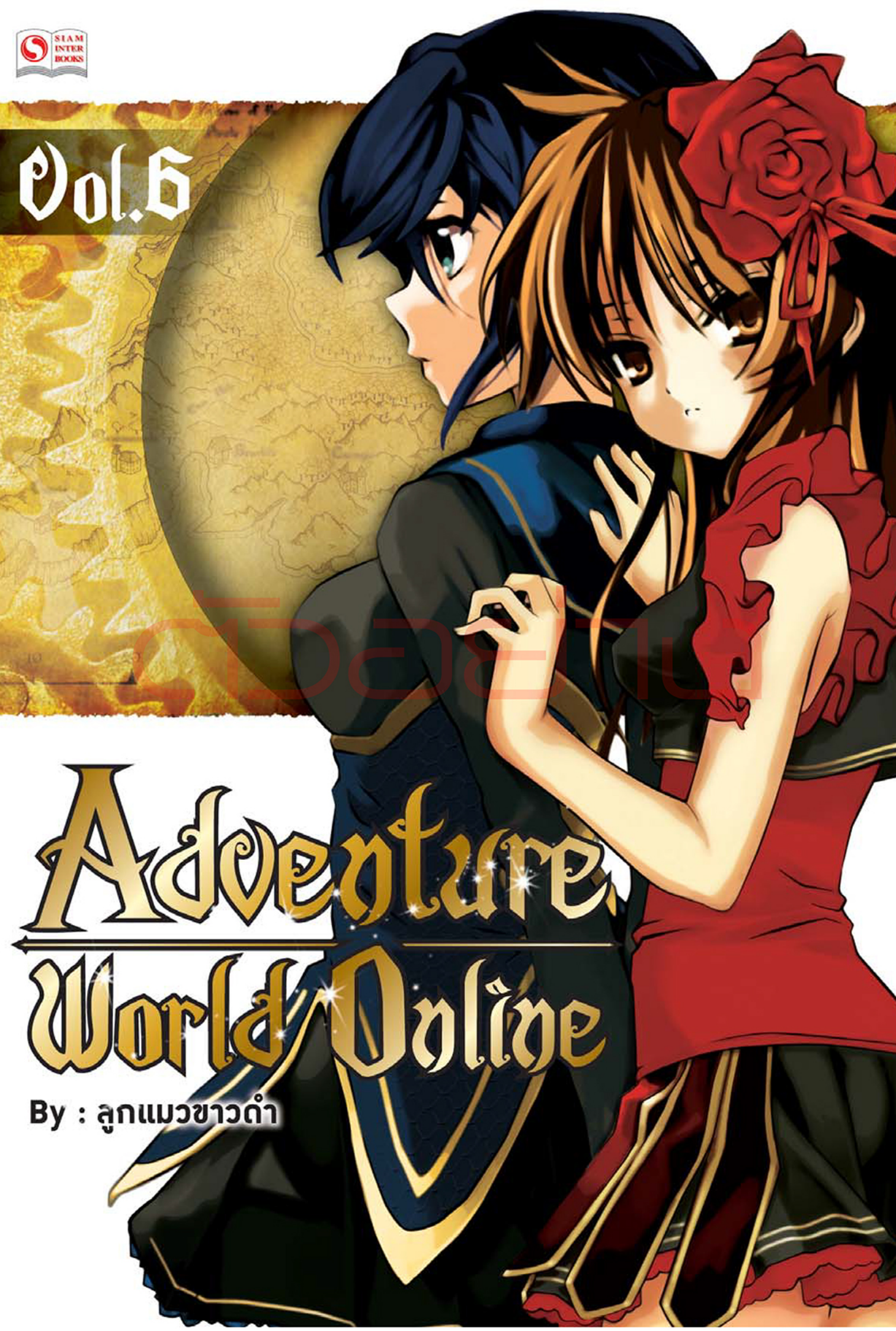

Vol.6

Adventure World Online

By : ลุกแมวขาวดำ

Adventure World Online

Vol. 6

การอ่านคือการบ่มเพาะ

เมล็ดพันธุ์แห่งปัญญา

ท่องไปในโลกหนังสือออนไลน์ของพวกเราชาว

SIAM INTER
Multimedia

ได้ที่...

website www.smm.co.th, www.boolimthai.com facebook www.facebook.com/siaminterbooks

ข้อมูลทางบรรณานุกรม
ลูกแมวขาวดำ.

Adventure World Online Vol. 6. -- กรุงเทพฯ : สยามอินเตอร์บุ๊คส์, 2555.

312 หน้า.

1.นวนิยายแฟนตาซี. I.ชื่อเรื่อง.

ISBN : 978-616-254-151-3

ชื่อหนังสือ : Adventure World Online Vol. 6

ผู้เขียน : ลูกแมวขาวดำ

พิมพ์ครั้งที่หนึ่ง : สิงหาคม 2555

จำนวน : 312 หน้า

ราคา : 200 บาท

ลิขสิทธิ์เป็นของ สำนักพิมพ์สยามอินเตอร์บุ๊คส์ ภายใต้การดูแลของ บริษัท สยามอินเตอร์มัลติมีเดีย จำกัด (มหาชน)

อย่างถูกต้องตามกฎหมาย ห้ามลอกเลียนแบบส่วนใดส่วนหนึ่งของหนังสือเล่มนี้
รวมทั้งการจัดเก็บ ถ่ายทอด ไม่ว่ารูปแบบ หรือวิธีการใดๆ ในกระบวนการอิเล็กทรอนิกส์
การบันทึก การถ่ายภาพ หรือวิธีการใดโดยไม่ได้รับอนุญาต
ยกเว้นเพื่อการประชาสัมพันธ์หนังสือเท่านั้น

ผู้จัดพิมพ์
คณะที่ปรึกษา

ผู้อำนวยการสายกองบรรณาธิการพ็อกเก็ตบุ๊ค
บรรณาธิการบริหาร
บรรณาธิการต้นฉบับ
ผู้ช่วยบรรณาธิการ
เลขานุการกองบรรณาธิการ
ผู้จัดการฝ่ายเตรียมผลิต
หัวหน้าแผนกศิลปกรรม กองงานปกและสิ่งพิมพ์
หัวหน้าแผนกศิลปกรรม กองงานศิลปกรรมออกแบบรูปเล่ม
กองงานศิลปกรรม

ออกแบบปก-ภาพปก
จัดรูปเล่ม
หัวหน้ากองงานพิสูจน์อักษร
รองหัวหน้ากองงานพิสูจน์อักษร
พิสูจน์อักษร
ผู้อำนวยการใหญ่สายงานธุรกิจสิ่งพิมพ์
ผู้อำนวยการฝ่ายประชาสัมพันธ์
ผู้อำนวยการฝ่ายต่างประเทศ
ผู้อำนวยการใหญ่สายการผลิตและพัฒนาสินค้า
ฝ่ายการผลิต
แยกสี
พิมพ์ที่
จัดจำหน่ายทั่วประเทศ

สำนักพิมพ์สยามอินเตอร์บุ๊คส์

ระวี ไหลทอง, สมชาย กรสวนสมบัติ, สฤณีกุล แจ่มสมบุญ, วิฑูร นิรันดร์ยา,
อัญชลี ชีระสินธุ์, วิรัตน์ ทิมพูนศิริกุล, ปราชญ์ ไชยคำ, นวลพร สิทธิธนาวิธาน,
ภูษณาภรณ์ เกษเมธีการุณ
เอกรินทร์ สุขกุลพิพัฒน์
สิทธิเดช แสนสมบุญนัส
ศรีวรรณ บุญประเสริฐ
ธันย์ ทวีวาร

ปฏิญญา ชูศักดิ์

อรุณพร พาหุบุตร

นพกานต์ วงษ์คล้าย

เบญจภัทร บุญบงกชรัตน์

ประพัทธ์ รัตนอารี, ศศิวิมล บุญสุภา, ภคิน พันธุ์อำพล, กฤษณา ฤกษ์แสงศรี,
นิลดา บุญช่วยชูสกุล, ชนม์ณิศา จุลจินดา, ฐาปนันท์ ศรีธนิสิริรัฐ

SUGAR NOPA

กฤษณา ฤกษ์แสงศรี

สุชาดา บุญเสริมเจริญสุข

พรทิพย์ พวงจำปา

Palala

ดวงดา เทียมทัต

ณิชนันท์ วิบูลย์ศิริวงศ์

กิตติวัฒน์ นิรันดร์ยา

ชูชัย ศิระจินดา

ปฏิวดี มัชฌาประเท, ยุวศรี ทิรัญโน

S.S.Film Process

บริษัท กีเลนการพิมพ์ จำกัด

บริษัท สยามอินเตอร์มัลติมีเดีย จำกัด (มหาชน) 459 ซ.ลาดพร้าว 48 แขวงสามเสนนอก
เขตห้วยขวาง กรุงเทพฯ 10310

โทร. 0-2694-3031-33 ต่อ 1601-1607, 0-2276-5035-39

ลูกค้าสัมพันธ์ : โทร. 0-2693-0904

คำนำสำนักพิมพ์

แอตเวนเจอร์เวิลด์ ออนไลน์ เล่าเรื่องของ ‘ซาง’ สาวหล่อที่สุดแสนจะเปื้อนหนายกับการถูกตามตื้อให้ไปเป็นนายแบบ เธอได้หนีแมวมองจนไปพบกับเกมแอตเวนเจอร์เวิลด์ ออนไลน์ จึงได้ลองตัดสินใจเล่นดูเพื่อฆ่าเวลา

ซาง หรือซางหลง ได้รับໄ໊ปริศนามาใบหนึ่ง ซึ่งภายหลังได้กลายเป็นลัฏวเลียงคู่ใจและร่วมออกผจญภัยไปในโลกกว้าง เธอค้นพบภารกิจที่ไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ด้วยความบังเอิญ และต้องฝ่าฟันกับดักต่างๆ เพื่อหาทางมีชีวิตรอด โดยที่ไม่รู้เลยว่า จุดหมายข้างหน้ามีความลับบางอย่างให้ซางหลงได้ໄ໊ปริศนาและคลีคลายทว่าเธอจะทำได้สำเร็จหรือไม่ คำตอบอยู่ในเล่มนี้แล้ว

หากนับย้อนกลับไปในปีที่มอนสเตอร์ໄ໊ลออนไลน์ นิยายบนเว็บเด็กดีดอทคอม (ซึ่งขณะนั้นยังไม่ได้ตีพิมพ์) ขึ้นไปคว้าอันดับหนึ่งของหมวดแฟนตาซีได้สำเร็จ ขณะนั้นยังมีนิยายติดท็อป 10 อีกเรื่อง ที่มีความสนุกสนานและพลัดพลินในอีกลัฏวล์ ก็คือแอตเวนเจอร์เวิลด์ ออนไลน์นี่เอง

เรื่องนี้มีตัวเอกเป็นผู้หญิงที่เป็นคนดำเนินเรื่อง แต่ความที่เธอเป็นสาวอกໄ໊ดาว หล่อ สวย ห้าว และเท่ บางครั้งก็ทำให้คนอื่นเข้าใจผิดว่าเป็นผู้ชายและสร้างปัญหาให้ตัวเองไม่น้อย นี่เป็นจุดเด่นที่ทำให้นิยายเรื่องนี้แตกต่างจากเรื่องอื่นๆ

ซึ่งซางหลงเองก็เป็นนักผจญภัย เพชฌุໄ໊ค และนักบู๊ตัวยง โดยปกติแล้ว เราจะได้เห็นตัวเอกผู้หญิงในนิยายแฟนตาซีทั่วไปมักจะไม่มีบู๊ (เพราะบู๊ไม่เป็น) แต่เรื่องนี้ซางหลงสาวห้าว (ช่อนหวาน) ของเราก็บู๊กันสนั่นลั่นกระดาษลยทีเดียว

นิยายเรื่องนี้ดำเนินเรื่องราวไหลลื่น น่าติดตาม ชวนอ่านแบบต่อเนื่อง และมีความสนุกสนานเพลิดเพลินที่ไม่ซ้ำใคร เป็นประเภทที่สนุกไปอีกแบบ อ่านแล้วรู้สึกมีความสุข ไม่เครียด หัวใจพองโต เพราะมีทั้งมิตรภาพของผองเพื่อนและรักโรแมนติกก็ติดตามประสาวัยรุ่นให้ได้ลุ้นว่าจะลงเอยกันอย่างไร

ซึ่งเรื่องนี้ถึงแม้จะไม่สลับซับซ้อนและหักมุมเท่ามอนสเตอร์โซลๆ นิยายแฟนตาซีขั้นสูงที่สำนักพิมพ์สยามอินเตอร์บุ๊คส์รับประกันความมันส์ขั้นสุดยอด

หรืออาจไม่เวอร์ อลังการงานสร้าง ถล่มเมืองราบในพริบตาเดียวแบบแฟนเจียๆ และอาจไม่เด็กแนว บ้าหลุดโลก ขำทองแข็ง ฮาลั่นปาท่าอีโวลูชั่นๆ

แต่ต้องยอมรับว่า แอดเวนเจอร์เวิลด์ ออนไลน์ ก็มีเสน่ห์ในแบบฉบับของตัวเอง (มากเสียด้วย)

รับประกันเลยว่าทุกคนที่เข้ามาอ่านเรื่องนี้ต้องยิ้มมากแน่ๆ

ตัวอย่าง

บรรณาธิการ

คำนำผู้เขียน

เล่มหกเข้าช่วงหน้าฝนพอดี ในขณะที่กำลังพิมพ์คำนำอยู่นี้ เจ้าฮาจิแมวที่ขอนำมาเลี้ยงมานอนทับขา ไม่สามารถลุกไปไหนได้เลย พุดถึงแมวแล้ว ลูกแมวขาวดำเคยเลี้ยงแมวมาก็เยอะ แบบไม่ได้ตั้งใจเลี้ยงก็มี เพราะขี้สงสารจึงปล่อยไปไม่ได้ ตัวแรกที่จำได้ชื่อวินวิน แต่ยายชอบเรียกว่าไซมุก ทั้งที่มันเป็นตัวผู้แท้ๆ เจ้านี้มีขนสีขาว มีลายแต้มสีน้ำโวลตินใส่นม ถ้าใครนึกไม่ออกให้นึกถึงวัวดำนะ แต่มันก็ตายตั้งแต่อายุยังน้อย เพราะลูกแมวขาวดำไปเข้าค่ายลูกเสือ มันเลยตรอมใจจากไป

เจ้าทาโร่ลายเสือสีส้ม หางกวักด้วย ขี้เล่น ชนมาก ตาบอดข้างหนึ่งเพราะโดนยุ้งกัด โดนรถทับตายตั้งแต่อายุได้สองเดือน ยังมีลูกครึ่งสีเดียวกันที่พ่อไปขอเพื่อนมาให้ นี่ก็โดนรถทับตาย เป็นแท็กซีคนที่ตึก ไม่มีการรับผิดชอบอะไรเกิดขึ้น เพราะแมวมันดันวิ่งไปให้เขาเหยียบเอง แมวสามสีขาวดำส้ม ตัวเมียชื่อคุกกี้ แต่แม่เรียกเจ้าปุกกี้ นี่ก็หายไปตั้งแต่อายุยังน้อย หลังๆ ก็มีโมจิ ขอนำแถวบ้านมาเลี้ยง เห็นทีแรกก็ชอบมันเลย ขอมาตั้งแต่เล็กๆ พอโตก็หายไปเหมือนกัน ตัวที่ไม่ได้ตั้งใจเลี้ยงก็คงเป็นเจ้าหล่อ เจ้านี้ป่วยแต่เด็ก เลยจับมาดูแล แล้วก็ปล่อยให้ไปเล่นกับพี่ๆ น้องๆ มันเหมือนเดิม แต่ที่บ้านนั้นหลังๆ เขาไม่ได้ให้อาหารมัน มันก็เลยพากันย้ายสำมะโนครัวมาทั้งหมด เจ้าหล่อก็มีพี่ชายชื่อเจ้าไหน เพราะเสียงร้องมันฟังดูเหมือนมันพูดว่าไหนตลอดเวลา เลยเรียกมันว่าเจ้าไหน ซึ่งมันก็หายไปหมดเหมือนกัน

เว้นช่วงไปพอสมควร จนตัดสินใจขอฮาจิมาเลี้ยง ชื่อเดิมที่เจ้าของเขาตั้งให้ฮาจิคือเจ้านวล แต่ลูกแมวขาวดำชอบชื่อฮาจิเลยตั้งให้ใหม่ ฮาจิมีหลายชื่อแล้วแต่อยากเรียก ทั้งฮาจิ เมะจัง (เพราะตาโต) คุณชาย (เพราะเอาแต่ใจ) หนูน้อย (เพราะขี้อ้อน) พอมีฮาจิแล้วก็ไม่ค่อยเหงาเท่าไร แต่ลำบากตรงเวลาไปข้างนอก

จะทิ้งไปนานๆ ไม่ได้ โชคดีที่ฮาจิเป็นเด็กดีไม่อาละวาด เวลาทิ้งไว้ในห้องคนเดียว เขาจะนอนหลับ รอจนกว่าเราจะกลับมา ถ้าไปซื้อของก็จะเข้ามาสำรวจว่าซื้ออะไรมา บางทีก็วิ่งไล่จับขาออกแนวคิดถึงละมั้ง

ฮาจิชอบนั่งบนคอมพิวเตอร์ ช่วยพิมพ์เป็นประจำเลยลำบากหน่อย ต้องหาอะไรให้เล่นจะได้ไม่มากวน แล้วฮาจิก็นชอบกระดาศขย่ำเป็นลูกบอลเอามากๆ วิ่งไล่ทั้งวัน เวลาดูฮาจิแล้วมีความสุขดี เป็นแรงบันดาลใจที่ดีด้วยนะ แบบว่านี่ไงเรามีฮาจิอยู่นะ กอดก็อุ่น ได้เล่นหยอกกันสนุกดีด้วย แถมยังได้ไอดีเดียวจากทำเล่นกายกรรมของมันตั้งเยอะ ก็หวังว่าฮาจิจะช่วยให้ลูกแมวขาวดำผู้จิตตกบ่อยๆ ร่าเริง และเขียนนิยายสนุกๆ ต่อไปได้อีก ฮาฮาฮา

สวัสดีค่ะ ลูกแมวขาวดำ

สารบัญ

บทที่ 154 :	เมืองอเล็กซานเดรีย	11
บทที่ 155 :	หญิงสาวในกระจก	21
บทที่ 156 :	เมื่อเพลงลั่นครั้งแรก	31
บทที่ 157 :	Transform Weapon	41
บทที่ 158 :	ซึคฟรีดกับการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่	50
บทที่ 159 :	ซึคฟรีดกับการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ 2	59
บทที่ 160 :	จูบจากหญิงสาวอันเป็นที่รัก	69
บทที่ 161 :	มันมีหายไปไหน?	78
บทที่ 162 :	ปฏิกิริยาทั้งหมด	87
บทที่ 163 :	กิมหันต์ผู้นำสงสาร	96
บทที่ 164 :	สมาชิกผู้	104
บทที่ 165 :	เนเมียน ปะทะ ฮวงหลง	113
บทที่ 166 :	การล่าของหัวฟูจิง	121
บทที่ 167 :	นักพิภลสัตว์กับละครสัตว์ข้างถนน	131
บทที่ 168 :	คนที่ได้เห็นหน้าเป็นคนแรก	141
บทที่ 169 :	ตระกูลเฟวออฟมิลเลียน	151
บทที่ 170 :	จูบ หรือ กุมตบ	161

บทที่ 171 :	เอลฟ์หนุ่ม	171
บทที่ 172 :	กิลด์พันธมิตร	179
บทที่ 173 :	การต่อสู้ที่ไม่คาดคิด	189
บทที่ 174 :	พ่ายแพ้อย่างราบคาบ	198
บทที่ 175 :	สาเหตุที่กำเนิด	208
บทที่ 176 :	โลงน้ำแข็ง	218
บทที่ 177 :	กลับเกาะเริ่มต้น	228
บทที่ 178 :	อ้างชื่อพิศ	238
บทที่ 179 :	ตามหาเทพโอนิ	248
บทที่ 180 :	หุบเขาจิ้งจอก	258
บทที่ 181 :	ภารกิจของเทพโอนิ	268
บทที่ 182 :	สัตว์ศักดิ์สิทธิ์เลือดบริสุทธิ์	278
	จิ้งจอกแห่งเปลวเพลิง	
ตอนพิเศษ :	การช่อมบอกรักสุดอา	286
ตอนพิเศษ :	โลแคนท์กับวาทะหมายแพนๆ	292
Adventure World Online ภาคพิสดาร		297
	ตอน ตามหาสาเกเขื่อน	

บทที่ 154 : เมืองอเล็กซานเดรีย

“สฟิงซ์!”

ทุกคนอุทานออกมาอย่างพร้อมเพรียงกัน สาวงามในร่างสิงโตมีปีก อย่างนกอินทรีร่างสูงราวๆ สองเมตรเมื่ออยู่ในท่านั่ง มันมองดูผู้มาเยือน ด้วยดวงตาเป็นประกาย ส่วนคราวน์และเพื่อนๆ ต่างมองดูมันอย่าง หวาดระแวง เขาจะทำการอย่างไรกับอุปสรรคตัวใหญ่ที่ขวางทางอยู่ดี ดูเหมือน มันจะไม่ได้ต้องการโจมตีพวกเขา แต่มันก็ไม่ยอมเปิดทางให้ด้วยเช่นกัน

เมื่อไม่สามารถไปต่อได้ คราวน์จึงจำต้องขอร้องนางสฟิงซ์ตรงหน้า เพื่อให้มันเปิดทางให้แก่เขา มันหัวเราะคิกคักแล้วกล่าวว่า

“ถ้าเจ้าจะผ่านไปก็ได้นะ ประตู่อยู่ทางโน้นนั่นะ” สฟิงซ์ตอบ พร้อมทั้งชี้มือที่ดูเหมือนอุ้งเท้าของสิงโต ไปยังประตูบานใหญ่ทรงโค้งเบื้องหลังของมัน

“ร...เราผ่านไปได้จริงๆ นะ” คาเรนกล่าวถามอย่างหวาดระแวง

“ได้สิ แต่ถึงจะเดินไปถึงประตูได้ เจ้าก็ผ่านเข้าไปไม่ได้หรอก เพราะ ภูญแจอยู่ในนี้” สฟิงซ์ตอบ พร้อมทั้งใช้อุ้งเท้าเคาะหีบทองบนแท่นหินข้าง กายตน

“แล้วเราจะต้องทำยังไง?” ดันแคนถาม สฟิงซ์ยิ้มอย่างร่าเริง เพราะ

คำถามนี้เข้าทางมันพอดี มันจึงตอบกลับมาย่างยินดีปรีดาเป็นที่สุดว่า

“ตอบคำถามซาลิ แค่สองข้อ ถ้าตอบถูกทั้งหมด พวกเจ้าก็จะได้กุญแจในหีบทองใบนี้พร้อมกับเดินไปถึงประตูได้ โดยที่ข้าจะไม่ทำอะไรพวกเจ้าเลย”

หลังจากใคร่ครวญอยู่นาน คราวน์และเพื่อนๆ ก็จำต้องยอมตอบคำถามสองข้อของสฟิงซ์ ซึ่งถ้าตอบผิดแม้เพียงข้อเดียว มันก็จะเขมือบพวกเขาเป็นของหวานทันที เมื่อพวกเขาหันไปเผชิญหน้ากับสฟิงซ์ที่นั่งรอคอยอยู่อย่างใจเย็นแล้ว คราวน์ก็ตอบตกลง

“เยี่ยม นับว่าเจ้าฉลาดมาก” สฟิงซ์กล่าวชม จากนั้นมันก็เริ่มถามคำถาม

คำถามที่หนึ่งถามว่า

“ชายเศรษฐีคนหนึ่งมีลูกชายสองคน เมื่อเขาได้ตายลง ลูกชายได้อ่านพินัยกรรมของเศรษฐีผู้นั้น ซึ่งระบุไว้ว่า เขาทั้งสองต้องแข่งม้าไปอีกเมืองที่ไกลออกไป และคนที่เข้าเส้นชัยเป็นคนสุดท้ายจะได้มรดกทั้งหมดไป ลูกชายทั้งสองจึงได้เริ่มแข่งขัน และไปอย่างซำที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ เพื่อความหวังจะได้มรดกนั้น ในตอนกลางคืน พวกเขาพักค้างคืนที่โรงแรมและได้บอกกล่าวปัญหากับผู้ดูแลโรงแรมนั้น พอถึงตอนเช้าลูกชายเศรษฐีทั้งสองกลับควมม้าอย่างรวดเร็วที่สุด เพื่อให้ไปถึงเส้นชัยก่อน”

“ที่นี่ เจ้าจงบอกซาลิ ว่าผู้ดูแลโรงแรมบอกอะไรกับพวกเขา?” สฟิงซ์ถามคำถามสั้นๆ เพียงประโยคเดียว หลังจากที่เขาทำความเข้าใจความมาเสียยาวเหยียด คราวน์และเพื่อนๆ เริ่มสุมหัวกัน และต่างช่วยกันคิดหาคำตอบจนหน้าดำคร่ำเครียด

“ฮ่าว... ข้าชี้เกียรจอล่ะ พวกเจ้าฟังคำถามที่สองเลยแล้วกันนะ จะได้ช่วยกันคิดแล้วมาตอบซำทีเดียวไปเลย แค่คำถามเดียวก็ปล่อยให้ซำรอนานเสียขนาดนี้ ขึ้นถามแยกทีละคำถาม ข้าไม่ต้องรอจนไส้กิวหรือไง” สฟิงซ์ว่าหลังจากนอนกลิ้งเกลือกรอคอยคำตอบมากกว่าชั่วโมง

“เวรแล้วไง คำถามเดียวยังคิดกันหัวแทบแตก นี่จะให้ฟังอีกคำถาม

แล้วหรือเนี่ย!” คราวนี้บ่นอุบ พวกเขากำลังแบ่งกันออกเป็นสองกลุ่ม กลุ่มแรก คิดหาคำตอบของคำถามแรก กลุ่มที่สองคิดหาคำตอบของคำถามที่สอง ซึ่งคำถามที่สองที่นางสฟิงซ์ถามก็คือ

“ในคืนที่มีดสนิท ลุค มิลล่า แคนตัน และแอนนา ได้อยู่ที่ฝั่งด้านหนึ่งของสะพาน คนทั้งหมดนี้ต้องการที่จะข้ามสะพานไปให้ได้ โดยการข้าม จำเป็นที่จะต้องใช้คบไฟในการส่องทาง แต่คบไฟกลับมีอยู่เพียงอันเดียวเท่านั้น และสะพานสามารถรับน้ำหนักได้สูงสุดเพียงครั้งละสองคนเท่านั้น โดยแต่ละคนก็จะมีความเร็วในการเดินข้ามสะพานที่แตกต่างกันออกไป ดังนี้

ลุค ใช้เวลา 1 นาทีในการเดินข้ามสะพาน

มิลล่า ใช้เวลา 2 นาทีในการเดินข้ามสะพาน

แคนตัน ใช้เวลา 5 นาทีในการเดินข้ามสะพาน

แอนนา ใช้เวลา 10 นาทีในการเดินข้ามสะพาน

แน่นอนว่าในการเดิน หากจับคู่กันสองคนแล้วก็ต้องเดินด้วยความเร็วซึ่งเป็นความเร็วของคนที่เดินช้ากว่า เพื่อให้สามารถเดินไปพร้อมกันแล้วใช้คบไฟร่วมกันได้ (คนที่เดินเร็วต้องเดินด้วยความเร็วเท่ากับคนที่เดินช้ากว่า)...

“เออละ คำถามก็คือ คนทั้งสี่จะใช้เวลานานี่น้อยสุดเท่าไรในการเดินข้ามสะพาน และมีวิธีการอย่างไรด้วย?” ลีนคำถาม เพื่อนๆ ที่แยกมาเพื่อฟังคำถามที่สองต่างก็เกาหัวแกรกๆ เพราะมันเป็นการคำนวณที่พวกเขาออกจะไม่ค่อยถนัดสักเท่าไร ส่วนสฟิงซ์ก็ลงไปนอนกลิ้งเกลือกทอดคายนั่งคำตอบต่อไปอย่างสบายอารมณ์

ช่างหลงใช้เวลาอยู่บนเรือเพียงวันครึ่ง เธอก็มาถึงท่าเรือเมืองอเล็กซานเดรีย ซึ่งเป็นชื่อเดียวกับชื่อเมืองในประวัติศาสตร์ ภูมิภาคอันเป็นหนึ่งในเจ็ดสิ่งมหัศจรรย์ของโลกยุคโบราณ ที่อเล็กซานเดอร์มหาราช

เป็นผู้สร้างเอาไว้ ดูใหญ่โตและสวยงามจนใครหลายๆ คนเฟลอมองจนตาค้าง รวมทั้งช่างหลงเองก็ด้วย

เมื่อมาถึงท่าเรือ คิมหันต์ที่ต้องเป็นคนจ่ายค่าเรือ และค่าอาหารที่เจ้าเฟลอนสวาปามเข้าไปถึงกับน้ำตาตก เพราะมันแพงเกือบเท่าค่าเรือที่เช่าจากเกาะอาเชียนามาเกาะยูโรป้าเลยทีเดียว และที่มันแพงมหาโหดขนาดนี้ก็มาจากค่าอาหารของเจ้าตัวเขมือบของเขาเกือบทั้งหมดเสียด้วย

“อ้วนจุเลนนะแก ตู...ตู บินแทบจะไม่ขึ้นแล้วยังจะเหล่ของกินอีกแน่นะ!” คิมหันต์ปั่นเมื่อเดินลงมาจากเรือ สู่ท่าเรือขนาดใหญ่ของเมืองอเล็กซานเดรีย ซึ่งมีผู้เล่นและเอไอเดินกันพลุกพล่าน มีร้านอาหารเล็กๆ ขายขนมปังปิ้ง ชานมหวานเจี๊ยบ แกักระหายจากอากาศร้อนๆ ของทะเลทราย

“เมืองนี้ดูเหมือนเราหลุดมาอยู่ในโลกยุคโบราณยิ่งกว่าที่เมืองทรอยอีกนะ ดูเอไอพวกนั้นแต่งตัวสิ!” ช่างหลงพูดกับคิทลีเนะอย่างตื่นเต้น

“จริงด้วยขอรับ ผู้คนแต่งตัวดูแปลกตา และน่าตื่นตาตื่นใจจริงๆ” คิทลีเนะกล่าวกับช่างหลง ทั้งสองเดินดีด้ามองซ้ายมองขวากันอย่างร่าเริง เพราะมีอะไรที่น่าตื่นตาตื่นใจให้ดูเยอะมากจริงๆ หูลุ่ยยังเดินตัวพืบโดยมีเดวีจิ้งคอยคุมเข้ม ขนาดที่ว่ามันจะหันไปมองร้านรวงข้างทางก็ยังไม่ได้

“นี่แม่หนู ที่พีระมิดนะ มันมีสัตว์อสูรมัมมีให้ไปล่าเก็บค่าประสบการณ์ไม่ใช่หรือ เจ้าน่าจะลองไปดูนะ ข้าได้ยินเด็กหนุ่มๆ ที่เดินผ่านมากุยกั๊กว่าให้ค่าประสบการณ์ดีมากเลย” เดวีจิ้งที่ปรากฏร่างคอยคุมเข้ม หูลุ่ยพูดขึ้น

“บ้าหรือเปล่าเดวีจิ้ง สถานที่ยอดนิยมแบบนั้น คงมีผู้เล่นแห่กันไปเพียบชั่ววู่วๆ แบบนี้ให้ค่าประสบการณ์ดียังไง แต่แค่เพ็งเกิดก็โดนสอยไปแล้วแบบนี้ มันก็ไม่คุ้มกับการไปนั่งรอหรอก!” ช่างหลงตอบ

“ก็จริงนะนะ จันเจ้าคิดไว้หรือยังล่ะ ว่าจะไปเก็บค่าประสบการณ์ที่ไหนดี?” เดวีจิ้งถามกลับ

“ก็ยังไม่รู้สิ แต่เดี๋ยวก็คงรู้เองแหละ” ช่างหลงตอบอย่างสบายๆ ไม่ทุกข์ร้อนเท่าไรนัก ทำเอาเดวีจิ้งออกอาการหงุดหงิดเล็กน้อย แต่ก็ไม่ได้

ว่าอะไรมากไปกว่านี้ และเดินตามข้างหลังกับคิทสีเนะเข้าไปยังประตูเมืองอันใหญ่โต ที่อยู่ห่างจากท่าเรือไปกว่าห้าร้อยเมตร ภายในเมืองดูคึกคักกว่าตัวท่าเรือเป็นสองเท่า ผู้เล่นมากหน้าหลายตาเดินกันขวักไขว่ รวากับกำลังมีเรื่องน่าตื่นเต้นอะไรเกิดขึ้นอย่างนั้นแหละ

“นี่ๆ พี่ชาย มีอะไรน่าตื่นเต้นอย่างนั้นหรือ?” ขางหลงรีบถามผู้เล่นคนหนึ่งที่ได้เดินผ่านหน้าเธอมา ด้วยความอยากรู้อยากเห็น

“อ้อ ระบบเพิ่งจะเพิ่มภารกิจใหม่มานะ ตั้งสี่ภารกิจเลยนะ เป็นภารกิจลุยดันเจี้ยนสังหารสัตว์อสูร พิฆิตแรร์ไอเทมนะ ตอนนี่เขาเปิดให้ลงทะเบียนอยู่เลยต้องรีบกันหน่อย เพราะอีกครึ่งชั่วโมงก็จะหมดเวลาแล้ว!” ผู้เล่นชายคนนั้นตอบรวดเร็ว และรีบเดินไปทางตึกรับภารกิจของระบบเร็วจี

“ฟังดูน่าสนนะ” เดวีจั่งเหล่มองทายาทของตน

“ฟังดูน่าวุ่นวายมากกว่า” ขางหลงตอบ แล้วเดินเลยไปโดยไม่แลตึกรับภารกิจแม้แต่หางตา เธอเดินเที่ยวชมตัวเมืองไปเรื่อยๆ เพราะขณะนี้เป็นเวลาเย็นมากแล้ว บรรยากาศในเมืองยิ่งดูสวยงามมากขึ้นไปอีก ขางหลงและคิทสีเนะเดินชมเมืองไปอย่างเพลิดเพลิน จนเดินเข้ามาในเขตวิหารร้าง ที่ดูยังไฉ่ยังงังก็ไม่น่าเดินเข้าไปเที่ยวชมเลยแม้แต่หน่อย

“นายท่านขอรับ ข้าได้กลิ่นอายขององค์กรภัยมฤตอยู่ในนั้น” เซดริกรีบสื่อสารทางจิตบอกกับขางหลง

“ในนั้น...เนี่ยนะ” ขางหลงชี้นิ้วไปยังวิหารเก่าซึ่งกลายเป็นซากปรักหักพังที่แสนจะดูวังเวงนั้น พร้อมกับทำหน้าบ่งบอกว่า ไม่อยากจะเดินเข้าไปในนั้นเลยสักนิด

“ขอรับ ไม่ผิดแน่!” เซดริกตอบ ขางหลงแบ่ปากแล้วพ่นลมหายใจออกมาอย่างแข็งๆ เธอหันไปมองเดวีจั่ง ซึ่งกำลังยิ้มกริ่มอย่างยินดี เพราะรู้ว่าภายในวิหารร้างนั้น มีสัตว์อสูรระดับเหมาะในการเก็บค่าประสบการณ์ของขางหลงอยู่พอดี

“ทำหน้าแบบนี้ท่าทางจะชอบใจแฮะ!” ขางหลงบ่น จากนั้นก็เดิน

กลับเข้าไปในเมือง เพื่อที่จะซื้อผลึกต่างๆ มากักตุนเอาไว้ให้ตัวเองและสัตว์เลี้ยงทั้งสอง เนื่องจากสังเกตจากสีหน้าของเดวีจิงแล้ว งานนี้คงไม่่ง่ายแน่นอน เธอใช้เวลาเดินหาร้านขายยาอยู่นาน เพราะเมืองนี้ค่อนข้างกว้างขวาง ประกอบกับชาวหลงเดินเที่ยวไปเรื่อยเปื่อย ไม่ได้สนใจสังเกตอาคารรอบตัวแบบจริงจังสักเท่าไร เลยต้องอาศัยถามทางจากผู้เล่นที่เดินผ่านไปผ่านมา เมื่อเธอและบรรดาสัตว์เลี้ยงพร้อมแล้ว เธอก็หันมาหาคิมหันต์แล้วกล่าวว่า

“นายพาสัตว์เลี้ยงไปที่อื่นดีกว่า จะได้ฝึกพื้นฐานการต่อสู้ไปในตัวด้วย เพราะถ้าขึ้นนายมากับฉัน นายคงไม่ได้สู้อย่างจริงจังแน่ แถมสัตว์เลี้ยงนายยังระดับต่ำอยู่ ไปเจอสัตว์อสูรระดับสูงๆ เดี่ยวมันจะเตลิดหายไปซะก่อน”

“ก็ได้ครับ ผมเองก็อยากให้เจ้าเฟลอนมันลองสู้ด้วยนะครับ” คิมหันต์ตอบ เขาเองก็คิดจะขอแยกเอาเจ้าสัตว์เลี้ยงตัวอ้วนพีของเขาไปฝึกกลดหุนเสียหน่อยด้วยเหมือนกัน ซึ่งตอนนี้มันก็ยังดูด้อมยั้ม เกะบนไหล่ของเขาอย่างสบายอารมณ์อยู่ด้วย

“งั้นก็แยกกันตรงนี้แล้วกัน เอาไว้ฉันออกมาจากวิหารร้างนั้นเมื่อไหร่แล้วจะติดต่อไปหา” ชาวหลงว่า คิมหันต์รับคำแล้วพาเจ้าเฟลอนแยกออกมา ส่วนชาวหลงก็ให้คิทลีเนะเดินนำทางกลับไปยังวิหารร้างท้ายเมือง ซึ่งดูเหมือนจะถูกสร้างขึ้นจากตัวเมืองมาไกลพอสมควร ชาวหลงพนมมหายใจออกทางจมูกอีกครั้ง ก่อนจะเดินนำเข้าไปในวิหารร้างที่บานประตูบิดเบี้ยวเป็นช่องโหว่ให้ลอดเข้าไปได้ไม่ยากเย็นเลย

ภายในวิหารเป็นพื้นที่โล่งกว้างขนาดใหญ่ และสูงตระหง่าน มีเสาขนาดใหญ่เป็นตัวยันหลังคาอันสูงลิ่วเอาไว้ไม่ให้มันถล่มลงมา บนผนังและเสาถูกวาดลวดลายอักษรเหียโรกลิฟฟิกเอาไว้เต็มไปหมด ตามรายทางมีรูปปั้นเทพเจ้ายืนมองผู้มาเยือนด้วยท่าทางสง่างามและน่าเกรงขาม

เบื้องหน้าห่างไกลไปสองร้อยเมตรมีแท่นบูชา ซึ่งมีเทพเจ้าเร เทพแห่งแสงอาทิตย์ซึ่งเป็นเทพบิดาที่ชาวอียิปต์นับถือนั่งอยู่บนบัลลังก์ ทว่าเศียรขององค์เทพนั้นมีรอยข่วนขนาดใหญ่พาดผ่านเป็นทางยาว

“ลางร้ายชัดๆ” ซางหลงว่า พร้อมทั้งเพ่งมองไปรอบๆ ภายใต้แสงไฟสลัวของคบไฟที่ถูกจุดขึ้นด้วยไฟของคิทธิสึเนะ ปรากฏว่า ไม่ว่าจะเป็นพื้นผนัง เสา และแม้แต่รูปปั้นเทพองค์อื่นๆ ที่ตั้งตระหง่านอยู่ตามรายทาง ล้วนแต่ได้รับความเสียหายจากกรงเล็บปริศนานี้ทั้งนั้น

“น่าแปลกนะขอรับ ทำไมพวกเราถึงไม่เห็นตัวอะไรเลยล่ะ?” คิทธิสึเนะกล่าวขึ้น พร้อมทั้งมองไปรอบๆ ด้วยความแปลกใจ เพราะทั้งที่มีรอยขีดข่วนอยู่ทั่ว แต่กลับไม่เห็นตัวผู้กระทำเลยนี่สิ

“ต้องรอให้ตะวันลับขอบฟ้าก่อนล่ะมังท่านพี่” หล่อออกมาความเห็น พร้อมทั้งทำจมูกฟุดฟิดอย่างไม่ชอบใจนัก

“ใกล้แล้วล่ะ...” ซางหลงตอบ พร้อมทั้งหันไปมองดูแสงสุดท้ายของวันที่กำลังจะเลือนหายไปจากบานประตูของวิหารแห่งนี้

กรรรร!

เสียงชู้คำรามดังมาจากบริเวณประตู ซึ่งอยู่ตรงบัลลังก์อันใหญ่โตของเทพเจ้าเร ปรากฏร่างหมาในสีดำตัวโตสูงพอยก กับสุนัขพันธุ์เชนตเบอร์นาร์ต ร่างกายพอมบางปราดเปรียวกำลังเดินออกมาจากประตูบานนั้น พร้อมทั้งสูดจมูกฟุดฟิดในอากาศ จากนั้นก็หันหน้าซึ่งมีดวงตาสีแดงกำมาทางกลุ่มของซางหลง

โบร่วววว!

มันชูคอขึ้นฟ้าแล้วหอนเสียงดัง รวากับจะเรียกสหายในเงามืด ให้ออกมาร่วมล่าเหยื่อที่หลงเข้ามาในถิ่นของพวกมัน ซึ่งก็มีเสียงหอนรับกลับมา ทำเอาซางหลงขนลุกชู เมื่อเธอและสัตว์เลี้ยงทั้งสองตกอยู่ในวงล้อมของสัตว์อสูรปีศาจหมาในระดับห้าสิบ ร่วมยี่สิบตัว

สัตว์อสูรปีศาจหมาในแลบลิ้นเลียปาก มองร่างเหยื่อของมันรวากับ

ต้องการจะฉีกทิ้งกัดกินเนื้อหนังจนเต็มแก้ม และเมื่อตัวจำฝูงที่เรียกพวกมันออกมาให้สัญญาณ พวกมันทั้งหมดก็พุ่งเข้าหาข้างหลังและสัตว์เลื้อยอย่างหิวกระหายในทันที

“ลุยเลย!” ขางหลงร้องสั่ง พร้อมทั้งยกดาบแห่งจอมราชันย์ขึ้นรับกรงเล็บของสัตว์อสูรปีศาจหมาในตัวหนึ่งที่พุ่งโจมตีเข้าใส่เธออย่างรวดเร็วด้วยความที่พวกมันมีขนสีดำ แฉกแสงสว่างในวิหารแห่งนี้ก็ค่อนข้างน้อยทำให้ขางหลงมองการเคลื่อนไหวของพวกมันไม่ถนัดนัก จนกว่าพวกมันจะปรากฏตัวให้เห็นชัดๆ ท่ามกลางแสงสว่างเอง

หูลู่และคิทลีเนะไม่มีปัญหาในการต่อสู้ในที่มืดเลยแม้แต่น้อย เพราะพวกมันมีประสาทการรับรู้ที่ว่องไวมาก แฉกด้วยดวงตาที่สามารถมองเห็นในความมืดได้ดี ราวกับมีแสงของพระจันทร์เต็มดวงสาดส่อง ให้มองเห็นทุกอณูในวิหารแห่งนี้ได้อย่างชัดเจน

ขางหลงไม่เรียกวิญญาณเข้าประทับร่าง เพราะเธอต้องการจะฝึกฝนตัวเองจริงๆ เธอต้องการมีประสาทการรับรู้ที่ดีเยี่ยมอย่างสองสัตว์เลื้อยอยากลองเทคนิคการต่อสู้ที่จดจำมาจากการเคยให้เดวีจิ้ง และฮิสะจิ้งประทับร่างด้วยตนเอง แม้ว่ามันจะยุ่งยาก และลำบากมากกว่าการใช้พลังของวิญญาณที่ตนเองครอบครองอยู่ก็ตาม

เดวีจิ้งและฮิสะจิ้งแม้จะดูเป็นห่วงขางหลงมาก แต่ก็อดที่จะภูมิใจในตัวขางหลงไม่ได้ เพราะเธอต้องการที่จะแข็งแกร่งขึ้นด้วยความตั้งใจของตนเอง ทั้งๆ ที่มีเครื่องทุ่นแรงอย่างวิญญาณระดับสูงเช่นฮิสะจิ้ง และเดวีจิ้งซึ่งเป็นเครื่องมือชั้นยอดในการให้เธอพิชิตศัตรูได้อย่างรวดเร็ว และสร้างความเสียหายให้แก่ชีวิต และทรัพย์สินน้อยกว่าก็ตาม

“ข้าเลือกติดตามคนไม่ผิดจริงๆ...” ฮิสะจิ้งพูดขึ้น พร้อมทั้งมองดูขางหลงต่อสู้อย่างตั้งอกตั้งใจ

“แน่ละ เพราะนางเป็นทายาทของราชาโจรสลัดผู้ยิ่งใหญ่นามว่าเดวีโจนส์ผู้นี้ไงล่ะ!” เดวีจิ้งก็อดจะกล่าวออกมาอย่างภาคภูมิใจไม่ได้เช่นกัน

“เดวี โจนส์ คือใครรี ข้าจำได้ว่าท่านชื่อเดวีจังไม่ใช่หรือ?” ฮิสะจังทำหน้างงๆ ถามขึ้น ทำเอาเดวีจังนั่งค้างในท่ายึดดอกอย่างภาคภูมิใจ แต่ไม่วายยังถลึงตามองฮิสะจังที่บังอาจจิกกัดเขาอย่างแค้นเคือง ซึ่งก็เรียกเสียงหัวเราะจากวิญญาณขามูไรหนุ่มได้ไม่น้อย

“...ฮืม! เรื่องนี้แหละที่มันน่าเจ็บใจนัก บังอาจมาตั้งชื่อราชาโจรสลัดที่แสนจะหล่อ เท และน่าเกรงขามอย่างข้าว่าเดวีจังซะได้!” เดวีจังทำท่าไม่สบอารมณ์อย่างแรง เมื่อนึกว่าบัดนี้ ชื่ออันน่าเกรงขามของเขากลายเป็นชื่อที่น่าหัวเราะเยาะไปเสียแล้ว

“หุๆ ท่านจะเสียใจไปทำไมเดวีจัง ข้าว่ามันฟังดูน่ารักดีออก ดูอย่างชื่อซาลิ นางยังตั้งให้ว่าฮิสะจังเลย” ฮิสะจังพูดขึ้นเมื่อเห็นสีหน้าของเดวีจัง ทำให้เดวีจังอยากจะฝากรอยเท้าไว้กลางหลังเขาลักรอย โทษฐานมาหาว่าชื่อของเขาน่ารัก แต่เมื่อเห็นสีหน้าชอบอกชอบใจของฮิสะจัง กับสายตาที่มองข้างหลังอย่างชื่นชมแล้ว เดวีจังก็รู้ได้ทันทีว่า ฮิสะจังนะหลงข้างหลังเข้าเสียแล้ว

“ข้าว่า ข้าไปช่วยสอนเทคนิคในการใช้ดาบให้กับนางดีกว่า” ฮิสะจังยิ้มอย่างอารมณ์ดีให้เดวีจัง ก่อนจะลอยละล่องเข้าไปหาข้างหลัง และช่วยสอนเทคนิคการใช้ดาบในแต่ละท่วงท่าที่ใช้โจมตีและตั้งรับให้ ซึ่งเขาก็พบว่าข้างหลังเรียนรู้ได้รวดเร็วมากทีเดียว และอาจเป็นเพราะว่าเธอจดจำการเคลื่อนไหวต่างๆ มาจากการเคยให้เขาประทับร่างก็เป็นได้

“ท่วงท่างดงาม ฝีมือดาบเฉียบคม ฮีฮีฮี ไม่นานหรอก นางจะเป็นผู้ที่คู่ควรกับตำแหน่งจอมราชาเป็นที่สุด จนแม้แต่เจ้าอสูรบ้าการต่อสู้อย่างเบเลธ เด มอนเตส ก็ไม่มีวันจะเทียบชั้นได้ ทายาทของข้า นางมาไกลกว่าข้าที่เป็นผู้ถ่ายทอดฉายาามทูตให้ นางทำให้ยมทูตยอมรับ และเรียกร้องให้นางรับภารกิจเพื่อหลอมรวมวิญญาณด้วยตนเอง... ฮีฮีฮี ชักสนุกขึ้นทุกทีแล้วสิ!” เดวีจังหัวเราะชอบใจ แล้วเข้าไปช่วยสอนข้างหลังบ้าง จนเธอเริ่มมั่นใจไปหมดว่าจะฟังใครดี เพราะแต่ละคนดันบอกไม่เหมือนกัน ยิ่งไปกว่านั้น

ดูเหมือนว่าสองฝีจะแย่งกันสอนเทคนิคข้างหลงไปแล้วเสียด้วย

ในที่สุดสองฝีกี้โดนข้างหลงไล่ให้ไปยืนดูเงียบๆ เพราะพวกเขาทำให้เธอเสียสมาธิ จนโดนกรงเล็บของสัตว์อสูรปีศาจหมาในช้วนตามร่างกายจนเลือดซิบๆ ไปหลายครั้ง สองฝีกลับมาเถียงกัน ว่าใครที่เป็นคนทำให้ข้างหลงเสียสมาธิ และวิธีการสู้ของใครดีกว่ากัน จนขนาดที่เถียงกันอยู่ดีๆ ก็กลายเป็นมาวิ่งถือดาบไล่กันไปทั่ววิหาร ทำเอาข้างหลงถึงกับกุมขมับที่วิญญูณทั้งสองของตนเล่นกันราวกับเป็นเด็กๆ ทั้งที่อายุจริงปาไปกว่าร้อยปีแล้ว

แต่ผลจากการวิ่งวุ่นไปทั่วของฝีทั้งสอง ก็ช่วยให้สัตว์อสูรปีศาจหมาในหยุดการเคลื่อนไหว เพราะรับรู้ได้ถึงบรรยากาศที่เปลี่ยนแปลงไปอย่างกะทันหันได้ เธอและสัตว์เลี้ยงจึงฉวยโอกาสนี้จัดการกับพวกมันได้อย่างไม่ยากเย็น จนผ่านไปกว่าสองชั่วโมง เธอและสัตว์เลี้ยงทั้งสองก็สามารถสังหารสัตว์อสูรปีศาจหมาในระดับห้าสิบได้ทั้งหมด

“ผู้เล่นข้างหลงและสัตว์เลี้ยงสังหารสัตว์อสูรปีศาจหมาในระดับ 50 จำนวน 20 ตัวได้รับค่าประสบการณ์ 215,000 ได้รับเงิน 85,000 เหรียญ ได้รับหินชุบวิญญูณจำนวน 10 ก้อน ได้รับเขี้ยวหมาในจำนวน 20 อัน ได้รับกรงเล็บระดับกลาง 5 จำนวน 2 ชิ้น ได้รับรองเท้าบู๊ทหนังหมาระดับกลาง 5 จำนวน 1 คู่ ได้รับกำไลพนักสัตว์เลี้ยงจำนวน 1 วง..

“ผู้เล่นข้างหลงปฏิบัติตามเงื่อนไขพื้นฐานของผู้เริ่มต้นอาชีพ ทักษะเคลื่อนที่เร็วเลื่อนเป็นระดับ 51, 52, ... 60 ทักษะหลบหลีกเลื่อนเป็นระดับ 46, 47, ... 55 ทักษะชำนาญดาบเลื่อนเป็นระดับ 31, 32, ... 50 ทักษะปล่อยนภาเลื่อนเป็นระดับ 7, 8, ... 10 ดาบแห่งจอมราชันย์เลื่อนระดับเป็นระดับ 5 สัตว์เลี้ยงคิทลีเนะเลื่อนระดับเป็น 64...”

บทที่ 155 : ฅญิงลาวโนกระจาก

ซางหลงนั่งลงพักผ่อน และเก็บของที่ตกอยู่บนพื้นมาเก็บเอาไว้ เธอซื้อกระเป๋ให้กับหูลู่สะพายไว้ด้วย จะได้สะดวกเวลาที่มันอยู่ไกลจากเธอ หลังจากเดินสำรวจไปทั่ววิหารก็พบว่า มีช่องทางให้เดินลงไปเบื้องล่าง หรือชั้นใต้ดินของวิหารมากกว่าหนึ่งช่องทาง เคียริกบอกกับซางหลงว่า เขามีความรู้สึกที่รุนแรงต่อเส้นทางใต้บัลลังก์ของเทพเจ้าเรทีสุด ซางหลงจึงตัดสินใจมุ่งหน้าลงไปทางนั้น

เมื่อก้าวลงบันไดมายังชั้นใต้ดินชั้นแรก ซางหลงก็เจอกับสัตว์อสูรประเภทปีศาจ และขอมบี้มากมายเดินกันขวักไขว่เต็มไปหมด ดูเหมือนพวกขอมบี๊จะมีท่าทางเลือนลอย เดินไปเรื่อยๆ อย่างไม่รู้วันคืน ส่วนพวกปีศาจนั้นพอได้กลิ่นแปลกปลอมของกลุ่มซางหลง พวกมันก็หันขวับมามองกันอย่างพร้อมเพรียง

“ได้รับการต้อนรับอย่างอบอุ่นจริงๆ เลยเรา” ซางหลงพูดประชดขณะมองสัตว์อสูรตรงหน้า ซึ่งมีทั้งนักบวชนอกกริตถือแล้ทำจากทองคำมีหางม้าสีขาวอยู่ตรงปลาย อาลักษณ์ถูกสาปถือแผ่นหินที่มันใช้จารึกตัวอักษรขนาดเท่าตัวมันเอง พวกมันมีรูปร่างเหมือนมัมมี่ที่ไม่ได้ถูกพันผ้าเอาไว้

และยังมีสัตว์อสูรปีศาจหมาใน และสัตว์อสูรลูกปีศาจหมาใน เดินกันทั่วไปหมด จนไม่เหลือทางที่จะเดินผ่านไปโดยไม่ถูกโจมตีได้เลย

โชคดีที่พวกโจมตีอัตโนมัติมีแต่สัตว์อสูรปีศาจหมาในเท่านั้น ส่วนลูกของมันเป็นพวกขอมบี้ที่เป็นนักบวช และอาลักษณ์นั้น ถ้าไม่เดินเข้าไปในระยะโจมตีของมัน พวกมันก็จะไม่โจมตีก่อน

“ลูกหมาน่ารักชะมัด!” ขางหลงพูดขึ้น ท่าทางถูกใจสัตว์อสูรลูกปีศาจหมาในไม่น้อย

“ปีศาจมันน่ารักตรงไหนนายท่าน ข้าสิน่ารักกว่าเยอะ” หลูรีบสกัดดาวรุ่ง เพราะกลัวว่าขางหลงจะจับลูกปีศาจหมาในมาเป็นสัตว์เลี้ยง

“นี่นายยอมให้คนชมว่าน่ารักด้วยรี?” ขางหลงถามกลับ พร้อมทั้งเลิกคิ้วข้างหนึ่งขึ้นสูงด้วยความเคลงใจ

“ข้ายอมให้นายท่านกับท่านพี่เท่านั้นแหละ!” หลูตอบ แล้ววิ่งไปเตะใส่ลูกหมาในด้วยความหมั่นไส้จนมันร้องเอ็ง กระเด็นไปไกลหลายเมตร

“โห ไอ้โหด เตะลูกหมาในกระเด็นได้นี่ เก่งตายซักเลยนะ!” เดวีจึงว่า ทำเอาหลูที่กำลังยิ้มอย่างพึงพอใจหุบยิ้มทันควัน

“ฮืม ข้าเอาจริงก็ได้ คอยดูให้ดีก็แล้วกันเดวีจิง” หลูพูดจบมันก็ยืนนิ่งให้สัตว์อสูรปีศาจหมาในตีวงล้อมรอบร่างของมัน รวมทั้งนักบวชนอกกริตและอาลักษณ์ถูกสาปที่อยู่บริเวณนั้นด้วย ร่างของหลูมีหมอกควันสีขาวๆ แผลออกมา มันมีสีเหลืองรุ่งจางๆ ให้พอเห็นได้ แผ่นปกคลุมร่างของสัตว์อสูรที่รายล้อมมันอยู่ไว้ในระยะห้าเมตรรอบตัว

“หลูมันจะทำอะไรนะคิทลีเนะ?” ขางหลงถามคิทลีเนะที่ยืนดูอยู่ข้างๆ ด้วยความสงสัย

“ไม่รู้เหมือนกันขอรับ เพราะข้าไม่เคยเห็นหมอนี้ใช้ทักษะอื่นมาก่อน นอกจากทักษะเกราะแห่งความดีเท่านั้น” คิทลีเนะตอบ และมองดูหลูด้วยความสนใจเช่นกัน เพราะหลูเพิ่งวิวัฒนาการไปเพียงขั้นเดียวเท่านั้น ก็กลับมีพลังมหาศาลกว่าสัตว์อสูรธรรมดาที่มีระดับพื้นฐานอยู่ในระดับเดียวกันเสียอีก

“กิเลนทะยานฟ้า!” พริบตาที่หูลู่เรียกใช้ทักษะ หน้าผากของมันก็ เปล่งแสง ปรากฏเป็นร่างกิเลนสี่รู้ง ซึ่งมีกระแสไฟฟ้าสีขาววิ่งพล่านไปทั่ว ร่าง และกระโจนทะยานขึ้นไปบนอากาศอย่างรวดเร็วราวกับสายฟ้า เบรีย้งงง!

บังเกิดเสียงดังสนั่นราวกับสายฟ้าฟาด ม่านหมอกสีขาวเลื้อยรุดนั้น กลายเป็นเส้นแสงกระแสไฟฟ้าซัดร่างของสัตว์อสูรที่รายล้อมร่างของมัน อยู่เกือบลิบตัว และพาวินญานสีขาวพุ่งตามร่างกิเลนขึ้นไปจนหายลับไปใน ที่สุด เหลือเพียงร่างไร้วิญญาณของสัตว์อสูรเหล่านั้นนอนแน่นิ่งอยู่กับพื้น

“โห...” ขางหลงอุทานออกมาอย่างตื่นตะลึง นี่คือพลังของหูลู่ในร่าง วิวัฒนาการ ทั้งรุนแรง และทรงพลังภาพ ขนาดที่ทำให้สัตว์อสูรระดับ เดียวกับมันตายได้ในการโจมตีเพียงครั้งเดียว

“เรายังต้องฝึกอีกมากนะขอรับนายท่าน...” คิทลีเนะเองก็ดูเหมือนจะ ตกตะลึงไม่น้อยเช่นกัน

“แล้วหูลู่มันหายไปไหนแล้วล่ะ?” ขางหลงมองหาหูลู่ไปทั่วบริเวณ ในที่สุดก็เห็นมันยืนนิ่งอยู่ใจกลางซากสัตว์อสูร เมื่อหมอกสีขาวจางหายไป จนหมด

“เร็วเข้าขอรับนายท่าน หูลู่อยู่ในสภาวะไร้การป้องกัน!” คิทลีเนะรีบ ร้องบอก เมื่อเห็นท่าทางของหูลู่ที่ดูเหมือนคนเป็นอัมพาต ขยับเขยื้อน ร่างกายไม่ได้ แล้วรีบพาขางหลงวิ่งไปคุ้มกันร่างหูลู่อย่างรวดเร็ว

ผ่านไปสิบนาที หูลู่จึงจะสามารถขยับเขยื้อนร่างกายได้เป็นปกติ มัน พ่นลมหายใจออกทางจมูก แล้วหันมายกคิ้วให้ขางหลง ราวกับว่าเธอจะต้อง ขึ้นชมในความเก่งกาจของมันแน่ๆ แต่ขางหลงกลับส่ายแค่ศีรษะให้ แล้ว เดินไปตามทางที่เซตริกส่งกระแสจิตบอกเท่านั้น

“ง่า...ทำไมนายท่านไม่ชมข้าเลยสักคำล่ะท่านพี่!” หูลู่หันมาถาม คิทลีเนะท่าทางน้อยใจอยู่ไม่น้อย

“นายท่านคงเขินมั้ง” คิทลีเนะว่า พร้อมทั้งตบไหล่ปลอบใจหูลู่

ฉีกทุกการผจญภัย ทำลายทุกความน่าเบื่อ
ระเบิดทุกกฎของนิยายแฟนตาซียุคเก่า!

Top 10 หมวดนิยายแฟนตาซี ประจำปี 2010 จากเว็บเด็กดีดอทคอม!

“กาลเวลาล่วงเลยไป ดินแดนมหัศจรรย์ที่เราได้แต่ฝันถึง
ก็ไม่ได้มีอยู่แค่ในจินตนาการอีกต่อไป เมื่อเทคโนโลยีล้ำยุค
สามารถจำลองโลกแห่งการผจญภัยอันไร้ขอบเขต
ซึ่งเหล่าเกมเมอร์นักผจญภัยทั้งหลายต่างรู้จักกันดีในนามของเกม
Adventure World Online โลกที่เต็มไปด้วยความเร็นลับชวนค้นหา
โลกที่คุณไม่ได้เพียงแค่มองดูหากแต่สัมผัสได้จริง
ความฝันของคุณจะถูกเติมเต็ม หัวใจของคุณจะเต้นระทึกไปกับการผจญภัย
อันไร้ขอบเขต ซึ่งคุณสามารถกำหนดได้ด้วยตัวเอง
ไม่ว่าอยากจะเดิน วิ่ง ล่องเรือ หรือแม้กระทั่งกางปีกโฉบบินไปบนท้องฟ้ากว้าง”

ร่วมผจญภัยไปกับนิยายแฟนตาซีแนวใหม่ที่กำลังร้อนแรงอยู่บนโลกไซเบอร์
การันตีความสนุกด้วยยอดผู้ชมกว่า 1,208,579 ครั้ง ความคิดเห็น 19,073 คอมเมนต์
และมีแฟนพันธุ์แท้กว่า 1,729 คน!

ราคา 200 บาท

B1950 / นวนิยายแฟนตาซี / www.smm.co.th / ออกแบบปก-ภาพปก : SUGAR NOPA

สำนักพิมพ์สยามอินเตอร์บุ๊คส์ ในเครือบริษัท สยามอินเตอร์มัลติมีเดีย จำกัด (มหาชน)
459 ลาดพร้าว 48 แขวงสามเสนนอก เขตห้วยขวาง กรุงเทพฯ 10310 โทรศัพท์ 0-2693-0904

ISBN 978-616-254-151-3

9 786162 541513

03-04-00843-100

0 304008 431003